

“La crisi no s’ha acabat, a peu de carrer les necessitats segueixen ben presents”

(Text i Fotos: Carles Muñoz).- Des de fa set mesos, Càritas Arxiprestal de Vic està dirigida per una nova junta encapçalada per Jeroni Vinyet. Secretari de l’anterior junta, Vinyet dirigeix una entitat amb molts projectes emmarcats en tres programes: Acolliment i Atenció Social, Inserció Sociolaboral i Inclusió Social. Amb ell parlem de la feina que porten a terme i de les necessitats que tenen de nous voluntaris.

Quants socis col·laboren actualment amb Càritas Arxiprestal de Vic?

Tenim uns 250 voluntaris, però encara hi ha mancances en una sèrie de llocs. El voluntari és una persona que hi dedica unes hores determinades i en uns llocs determinats. Com que no cobra, no té l’obligació d’anar-hi si algun dia no pot per qualsevol circumstància i hem de buscar-li un substitut. Com més voluntaris tinguem més coberts tenim els projectes. També n’hi ha que poden funcionar com a comodins, per si tenim alguna urgència en algun dels llocs.

Quines necessitats teniu actualment?

Hi ha tres projectes on tenim més necessitat de voluntaris. Un és al rebost de minves: tenim convenis amb supermercats de Vic i fem una recollida diària d’aliments. Hi van uns voluntaris amb una furgoneta i ho porten al Banc d’Aliments. Allà els voluntaris fa la distribució dels aliments. També ens calen voluntaris pel racó d’acollida, un espai on les persones necessitades accedeixen a activitats lúdiques, poden berenar i compartir una estona amb els voluntaris. Finalment, també hi ha dies que justegen els equip de voluntaris del menjador social. El menjador funciona de dilluns a divendres.

Com ho pot fer la gent per col·laborar amb Càritas?

Una opció, com dèiem, és fer-se voluntari. Quan una persona vol ajudar i es posa en contacte amb nosaltres, s’entrevista amb un tècnica del nostre equip i junts veuen en quin lloc pot encaixar millor, depenent del seu perfil i de les necessitats que hi hagi en aquell moment. Una altra manera d’ajudar és a través del donatiu. El nostre pressupost anual és d’uns 450.000 euros i es cobreix amb donatius de particulars i empreses i amb subvencions. La veritat és que sempre hem aconseguit quadrar bé els números.

Com poden col·laborar les empreses?

Les empreses poden ajudar-nos de dues maneres, econòmicament o amb espècies. Els supermercats per exemple, col·laboren diàriament amb productes, no amb diners. O també poden col·laborar amb la inserció de persones. Nosaltres fem cursos, mitjançant el projecte d’inserció sociolaboral Avancem, per cuidar a gent gran, ajudant de cuina, jardineria... Hi ha empreses que col·laboren agafant a gent d’aquests cursos per fer les pràctiques. Amb això aconseguim fer una xarxa de col·laboració a escala de ciutat.

Quina és la relació amb l’administració local?

És bona, segueix funcionant tan bé com funcionava en l’època de l’anterior alcalde.

Hi ha qui diu que la crisi ja ha passat, ho noteu vosaltres sobre el terreny?

La crisi no ha acabat, tot i que sí que és veritat que el total d’ajudes que donàvem ha baixat una mica. Però no és perquè la crisi hagi desaparegut, sinó perquè hi ha hagut tota una sèrie de persones que han marxat.

Ha canviat, doncs, el perfil de gent que ateneu?

Una mica sí, però a efectes pràctics ha baixat una columna i n'ha pujat una altra, les necessitats segueixen ben presents a peu de carrer. El que sí que és veritat és que a la gent del país els hi costa més venir i demanar ajuda si tenen necessitat. Potser per vergonya, però costa que facin aquest pas.

A banda dels problemes de necessitat econòmica, també trobeu problemes de gent que està sola?

Sí que ens hi trobem. Tenim un projecte, que es diu Necessitats Amagades, i que va molt enfocada a gent del país, normalment gent gran i que viuen sols. I moltes vegades ens trobem amb gent que tenen menjar suficient però, per exemple, no poden pagar la calefacció o els hi falta companyia. Aquí també busquem voluntaris que puguin compartir amb ells algunes hores del seu temps. Les visites sobre el terreny amb tècnics et permeten veure coses que només repartint una bossa amb aliments no pots veure.

Fa set mesos que va entre la nova junta. Quina valoració féu d'aquest temps?

La valoració és molt bona. La feina que fem és bastant continuista amb l'anterior junta, on jo ja feia de secretari. Seguim fent els mateixos projectes, però replantejant coses. Com que les donacions han baixat una mica, el que estem fent és optimitzar recursos. Estem endreçant una mica coses que ja van bé però que intentem que millorin.

Teniu algun projecte que us faci especial il·lusió de cara al futur?

En general, tot forma part dels projectes que ja tenim en marxa, i ens anem adaptant a les noves necessitats que trobem. Per exemple, actualment hi ha un grup de refugiats al Seminari, que quan s'acabi el temps d'acollida poden tenir necessitats puntuals. Són projectes ja engegats, com per exemple les llars d'acollida temporal, per acollir avis, dones víctimes de violència domèstica i que fan de pont en situacions complicades com aquesta.

També estem molt interessats a teixir una gran xarxa de col·laboració a escala de ciutat. Per posar un exemple, hem detectat que han pujat molt les necessitats i problemes odontològics entre la gent amb pocs recursos. Per això i gràcies a la mediació de Vic Comerç tenim convenis amb algun dentista que col·labora amb nosaltres. Estem oberts a ampliar aquesta xarxa.

Costa la implicació de la gent jove a Càritas?

Sí que és veritat que la franja majoritària dels nostres voluntaris és la que correspon a gent més gran, ja jubilats. Un dels projectes de futur per intentar diversificar això és la creació d'una aplicació per a mòbils que permeti a la gent, sobretot als més joves, consultar a temps real les necessitats de voluntariat que tinguem. També hem fet projectes i xerrades a la UVic i a escoles, tot i que hem de tenir en compte que per ser voluntari de Càritas cal ser major d'edat.

Creus que la gent valora positivament la feina que feu?

Quan vens de fora tens la sensació que a Càritas només donem menjar i roba i, la resta, queda amagat. Per això, intentem fer xerrades i actuacions per divulgar la nostra feina. La gent potser no coneix tot el que fem, però sí que valora la nostra feina, a la majoria de llocs on anem sempre tenim la porta oberta. A més, la feina de Càritas passa per sobre de creences religioses. I el mateix passa quan nosaltres demanem voluntaris, no demanem el carnet de catòlic, però sí que cregui en els valors que nosaltres defensem. La gent ha de pensar que mai saps en quina situació et trobaràs en un futur. Tots ens podem trobar en dificultats algun dia.

Encara hi ha molts falsos mites relacionats amb la feina que feu i el mal repartiment de les ajudes socials?

Sí. Mira, quan algú comença una frase amb l'expressió "M'han dit...", malament. Jo no em puc creure els "M'han dit...". Si realment veig una cosa que no es fa bé, hi haig de posar remei. Però el que comença amb un "M'han dit...", després de passar per 25 persones acaba amb una versió totalment diferent de la realitat. I que alguna vegada hi pot haver hagut algun error és cert, però el tema de les ajudes està molt controlat, es fan tots els esforços necessaris per no cometre errors i repartir l'ajut a qui realment ho necessita.

Què és el que més us omple de la vostra feina a Càritas?

Un cop jubilat volia dedicar unes hores als altres. La satisfacció de veure que tot el que portem a terme funciona, això ja m'omple.

Càritas Arxiprestal de Vic
Carrer Sant Just, 3
Tel. 938851642
www.caritasarxiprestalvic.cat

Document original: <http://www.mesosona.cat/index.php?seccio=noticies&accio=veure&id=26841>